

Franjo Tomašević, crkveni pravnik i župnik

Za svakoga čovjeka, bio on ratar i fizički radnik ili intelektualac, znanstvenik ili političar, otac ili majka, oženjen ili neoženjen, mlad ili star, laik ili svećenik, odnosno redovnica, smrt je neizbježna pojava. Različiti su razlozi smrti, ponajčešće prirodni: iscrpljenost, istrošenost i poodmakla dob, dugotrajna bolest, srčani ili moždani udar, maligno i neizlječivo oboljenje itd., a nerijetko se neke definiraju kao tragična smrt, neovisno o životnoj dobi, primjerice u prometnoj ili kakvoj drugoj nesreći. Iako vjernički znamo da je u konačnici sve u Božjoj ruci, u najmanju ruku Božje pripuštenje, među tzv. tragično preminule uvrštavamo i svećenika mr. Franju Tomaševića, crkvenoga pravnika i župnika. Tragično je preminuo od strujnoga udara, reklo bi se “iz čista mira” i posve neočekivano, 6. kolovoza 2007., u 41. godini života i 15. godini svećeništva. Dogodilo se to u rodnom selu Vidovice kod Orašja na Savi, na obiteljskom imanju, praktički u dvorištu u kojemu se rodio i u kojemu je odrastao. Taj se slučaj doista dogodio, a kako je i zašto do toga došlo, detalje je jedva moguće opisati, a pogotovo razloge utvrditi.

Vlč. mr. Franjo Tomašević, sin Vinka i Ane, rod. Ivkić, rođen je 1. prosinca 1966. u Vidovicama. Nakon završene osnovne škole, kao svećenički kandidat Vrhbosanske nadbiskupije, upisao se 1982. god. u Srednju humanističku školu za odgoj klera u sjemeništu u Dubrovniku. Završivši maturu, započeo je 1986. god. filozofsko-teološki studij na Vrhbosanskoj katoličkoj teologiji u Sarajevu. Po završetku studija, usred ratnih nedaća i stradanja u Bosni i Hercegovini, zaređen je za đakona pred Uskrs 1993. god. a na svetkovinu sv. Petra i Pavla, 29. lipnja 1993., u Đakovu je zaređen za svećenika Vrhbosanske nadbiskupije.

Svoj mladomisnički žar i polet, u neredovitim ratnim prilikama, a ipak s predanjem i vrlo uspješno, vlč. Franjo, u suglasju s prijedlogom i željom nadbiskupa Vinka Puljića, “darovao” je sjemeništu Zmajević u Zadru, djelujući kao prefekt, gdje su tada na gimnazijskom obrazovanju i odgoju bili i svećenički kandidati Vrhbosanske nadbiskupije. Godinu dana kasnije, u jesen 1994., imenovan je župnim vikarom u katedralnoj župi Presvetoga Srca Isusova u opkoljenom Sarajevu. Svoju službu župnoga vikara, usprkos teškim sarajevskim ratnim prilikama i poteškoćama, us-

pješno je obavljao, čime se je, s obzirom na aktualne potrebe mjesne Crkve, “nametnuo” ordinariju kardinalu Vinku Puljiću, koji ga je u ljeto 1995. uputio u Rim na postdiplomski studij crkvenoga prava. Postigavši akademski stupanj magiestra kanonskoga prava 1998. god., vratio se iz Rima i preuzeo službu nadbiskupova tajnika, nakon čega je imenovan prefektom, odgojiteljem bogoslova u Vrhbosanskom bogoslovnom sjemeništu i ujedno profesorom kanonskog prava na Vrhbosanskoj katoličkoj teologiji. Nedugo potom, u ljeto 1999. imenovan je župnikom župe Presvetoga Srca Isusova u Sarajevu, s tim da je nastavio profesorsku djelatnost na Teologiji. Iste godine imenovan je sudskim vikarom Ženidbenoga suda Vrhbosanske nadbiskupije, a po isteku mandata postavljen je za suca u istom sudu. Od 2001. god. bio je također u jednom mandatu član Svećeničkoga vijeća Vrhbosanske nadbiskupije. U jesen 2006. iz Sarajeva je premješten za župnika župe Rodenja B. D. Marije u Modriči.

U župi, koju je preuzeo, usprkos raznovrsnim poteškoćama, jer se radi o totalno uništenoj župi tijekom rata, u kojoj su i crkva i župna kuća bili do temelja razrušeni, a od vjernika ostala samo “šaka” ljudi, u koju su se u međuvremenu vratili malobrojni vjernici, uglavnom starije osobe, i koju su “zaljubljenici” u svoj zavičaj, predvođeni ponajviše bivšim župnikom vlč. Miroslavom Karatovićem, potpomognuti također dobročiniteljima sa strane, počeli podizati iz pepela, izgrađivši prvo novi prostor župniku za stanovanje, a zatim i podizanjem nove crkve na “uklonjenim” tragovima prethodne, župnik Franjo ipak se snašao i posvetio vjernicima i nastavio građevinske radove na župnoj crkvi. I kad se činilo da se dobro suživio s novom sredinom i prepoznao konkretne potrebe pastorala i daljnje materijalne izgradnje župe u datim prilikama, te u svemu tome shvatio svoju ulogu kao župnika, a okolnosti su doista vrlo složene i budućnost u znaku brojnih pitanja, dogodi se tragična smrt župnika vlč. Franje.

Ostat će zacijelo nezaboravan 8. kolovoza 2007., ne samo u Vidovicama, nego i u cijeloj okolini i Vrhbosanskoj nadbiskupiji, kad je nakon tragične smrti pokopano tijelo vlč. Franje Tomaševića. Misu zadušnicu u župnoj crkvi u Vidovicama predvodio je msgr. dr. Pero Sudar, pomoćni biskup vrhbosanski, a suslavitelj je bio msgr. Ilija Janjić, biskup kotorski, rodom iz Vidovica. Bila je ovo nevidena koncelebracija, slavljenje otajstva muke, smrti i uskrsnuća Isusa Krista, u koje je kao vjernik i svećenik, a onda i svojom smrću, ucijepljen pokojni župnik Franjo, a koje su zajedno s biskupima slavili svećenici, Franjina braća po svetom redu, njih oko 120, te nepregledno mnoštvo časnih sestara i još veće mnoštvo drugih vjernika. Među okupljenima bili su također predstavnici katedralne župe iz Sarajeva i iz modričke župe. Željeli su ispratiti svoga pokojnog župni-

ka i izraziti mu zahvalnost. Bila je ovo rijetka manifestacija vjere u Boga i u život nakon smrti, očitovanje ljudske i vjerničke solidarnosti i zajedništva, sa suzama u očima i u grču, ali dostojanstveno i prožeto nadom i zahvalnošću.

Osim biskupa Sudara, koji je održao homiliju, u crkvi sv. Vida u Vidovicama još su se od pokojnika oprostili kancelar dr. Zdenko Spajić, u ime Nadbiskupskoga ordinarijata vrhbosanskoga, vlč. Andrija Janjić, župnik župe sv. Ane u Radunicama, u ime generacije svećenika, te vlč. Mato Majić, župnik u Vidovicama, u ime župne zajednice. Na mjesno groblje tijelo pokojnika nosili su svećenici njegove generacije, a kod groba od njega se oprostio biskup msgr. Ilija Janjić, Vidovljanin, koji je podsjetio da je ne samo župa iz koje potječe pokojni svećenik Franjo bogata duhovnim zvanjima, nego da je i obitelj kojoj Franjo pripada Bogu i Crkvi podarila čak devet duhovnih zvanja: pet svećenika i četiri časne sestre.

Kao bivši dekan Vrhbosanske katoličke teologije, u vremenu kad je pokojni Franjo obnašao službu profesora kanonskoga prava i bio članom uredničkoga vijeća časopisa *Vrhbosnensia*, te kao Modričanin po podrijetlu, tj. kao njegov župljanin, a isto tako za suradnju dok je bio župnikom u katedrali, izražavam mu zahvalnost za sve što je učinio za Teologiju, za katedralnu i za modručku župu. Neka ga Gospodin nagradi vječnim životom.

Marko Josipović